

РЕШЕНИЕ

№ 1865

гр. София, 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 20.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **10418** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е исково и е по реда на чл.203 и сл. АПК.

Образувано е Искова молба вх.№41106/15.11.2022 година по регистъра на АССГ /уточнена с молба от 29.11.2022 година/ , с която от Г. И. К., чрез пълномощника му-адв.И. Ю., е предявен иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ срещу [община] за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 10000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от бездействието на кмета на [община] да изпълни законовите си задължения по процедуриране на подадената от ищеца молба-декларация с вх.№Гр-2617/20.11.2020 година по описа на [община], като издаде удостоверение за данъчна оценка и за обстоятелството, че имотът, описан в молбата не е общинска собственост, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на дължимото.

Ищецът твърди, че от 1993 година упражнява давностно владение върху поземлен имот №12, находящ се в кв.23, [населено място], вилна зона, м.“Д. рът“ №12, с площ по кад. план от 1036.51 кв. м, а по ПРЗ, представляващ парцел II, кв.23, с площ от 1000 кв.м . След почти 30 години владение през 2020 година решил да се снабди с нотариален акт за собственост по обстоятелствена проверка, за което ангажирал и упълномощил адвокат И. Ю., с нотар. заверено на 09.11.2020 година пълномощно. Същият подал молба-декларация с вх.№Гр-2617/20.11.2020 година по описа на [община], където следвало да се извърши проверка за това дали имотът е общинска

собственост, респ. да се удостовери на кое лице е деклариран и записан имота от Дирекция ПАМДТ в Община-И.. В продължение на 6 месеца по молбата не последвал писмен отговор, поради което на 31.05.2021 година до ответника била изпратена напомнителна молба. В отговор на тази молба, с писмо изх.№Гр-1566/09.09.1998 година ищецът бил информиран, че от подадената от него данъчна декларация по чл.14 ЗМДТ с вх.№5189/09.09.1998 година не можел да се индивидуализира планоснимачния номер от кадастралния план, номера на УПИ /парцела/, номера на квартала, за което е необходимо съдействието на ищеца. Това указание било твърде неясно за ищеца, поради което с молба от 29.06.2021 година, изпратена по пощата на 03.07.21 година, пълномощникът на ищеца-адв.Ю. поискал да бъде указано в какво следва да се изрази поисканото съдействие, както и че по мнение на ищеца посочените в писмо изх.№Гр-1566/09.09.1998 година данни следвало да бъдат изискани по служебен път, тъй като на ищеца без документ за собственост няма да му издадат от АГКК скица за имота, предмет на молбата-декларация. Последвало ново изпратено от [община] писмо с изх.№Гр-1566/12.07.2021 година, с което ищецът бил информиран, че на 09.09.1998 година е декларирал по реда на чл.14 ЗМДТ друг имот в друг квартал в местността „Д. рът“, [населено място], както и относно регламентацията за заплащане на такси за административни услуги. В отговор на писмото, след като заявил очевидното, че никога не е твърдял, че е лице освободено от заплащането на такси, ищецът приложил преводно нареждане за заплащане на държавна такса в размер на 5 лева за издаване на удостоверение за данъчна оценка на имота, описан в молбата-декларация. Въпреки това ищецът не получил удостоверение за данъчна оценка. На 20.12.2021 година ищецът, чрез пълномощника си-адв.Ю., подал нова молба, за процедиране на молбата-декларация, но не получил никакъв отговор, като към момента на подаване на исковата молба вече били изминали почти две години. Твърди, че изложеното представлява фактическо бездействие и му причинява неимуществени вреди, изразяващи се във възпрепятстването да получи документ за собственост-констативен нотариален акт за отдавна придобитото от него на основание давностно владение право на собственост, респ. бил възпрепятстван да се разпореди с правото си на собственост. Унищожена била вратата му в [община] като институция, бил възмутен и натоварен психически, чувствал се потиснат и депресиран. Твърдените неимуществени вреди оценява и заявява в размер на 10 000 лева

С писмения отговор на исковата молба ответникът, чрез процесуалния си представител-юрк.Г. оспорва основателността на иска по съображения, че твърдяното бездействие не е фактическо, а представлява индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.3 АПК- мълчалив отказ, влязъл в сила, поради неоспорването му от ищеца. От друга страна липсвала причинно-следствена връзка между заявените вреди и твърдяното бездействие. За ищеца нямало пречка да ползва процесния имот и да извлича облаги от него, както и да подаде ново искане за заверка на молба-декларация. Заявява искане за разноски.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, пълномощникът на ищеца- адв.Г. /преупълномощен от адв.И. Ю./ моли за уважаването на предявения иск и за присъждането на разноските за съдебното производство.

Ответникът не изпраща представител в съдебно заседание.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на предявения иск по съображения, че по делото не е доказано

наличието на незаконосъобразно бездействие, заявено като основание на иска за обезщетение. В конкретния случай ищецът не бил индивидуализирал за кой имот претендира да му се издаде удостоверение за данъчна оценка, поради което и самият орган не е могъл да издаде искания документ. Налице било писмо от 17.06.2021 г., с което е поискано да се индивидуализира местонахождението на имота, за който се иска издаване на документа. Налице било и писмо от 12.07.2021 г., с което ищецът е информиран, че в данъчната му декларация, която се намира в [община], през 1998 г. е деклариран друг имот, а не този, за който е подал молбата – декларация. В този смисъл органът не е бил в състояние да извърши поисканата услуга и да издаде искания документ изключително поради причина - непосочване на индивидуализиращите белези на самия имот изцяло поради поведението на ищеца. В този смисъл е приложим чл.5, ал.1 от ЗОДОВ, който изключвал отговорността на ответника. Отделно от това не било доказано по делото, че с неиздаването на документа е било нарушено правото на собственост. Не можело да се приеме, че неиздаването на документ е нарушило правото на собственост, защото самото действие не отрича правото на собственост. Не било доказано и претендираните вреди да са в пряк и непосредствен резултат от твърдяното незаконосъобразно бездействие.

Административен съд-София град, след като обсъди доводите на страните, вкл.и като и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

От фактическа страна:

Между страните е безспорно от фактическа страна, че ищецът, чрез пълномощника си-адв. И. Ю., е подал на основание чл.587, ал.2 от ГПК и чл.79 от ЗС, чрез кмета [община] до нотариус молба-декларация, заведена с вх.№Гр-2617/20.11.2020 година по описа на [община]. С нея е поискал да бъде удостоверено от общинската администрация дали имотът е общинска собственост, респ. да се удостовери на кое лице е деклариран и записан имота от Дирекция ПАМДТ в Община-И.. След подаване на „напомнителна молба“, с писмо изх.№Гр-1566/09.09.1998 година ищецът бил информиран, че от подадената от него данъчна декларация по чл.14 ЗМДТ с вх.№5189/09.09.1998 година не можел да се индивидуализира планоснимачния номер от кадастралния план, номера на УПИ /парцела/, номера на квартала, за което било необходимо съдействието му. От своя страна, с молба от 29.06.2021 година, изпратена по пощата на 03.07.21 година пълномощникът на ищеца-адв.Ю. поискал да бъде указано в какво следва да се изрази поисканото съдействие, както и че по мнение на ищеца посочените в писмо изх.№Гр-1566/09.09.1998 година данни следвало да бъдат изискани по служебен път, тъй като на ищеца без документ за собственост нямало да му издадат скица за имота от АГКК, предмет на молбата-декларация. Последвало ново изпратено от [община] писмо с изх.№Гр-1566/12.07.2021 година, с което ищецът бил информиран, че на 09.09.1998 година е деклариран по реда на чл.14 ЗМДТ друг имот в друг квартал в местността „Д. рът“, [населено място], както и относно регламентацията за заплащане на такси за административни услуги. В отговор на писмото, ищецът приложил с молба от 26.07.21 година преводно нареждане за заплащане на държавна такса в размер на 5 лева за издаване на удостоверение за данъчна оценка на имота, описан в молбата-декларация, но в исковата молба не се твърди и не се представят доказателства да е било предприето каквото и да било действие във връзка с даденото указание, че в данъчна декларация по чл.14 ЗМДТ с вх.№5189/09.09.1998 година ищецът е описал друг имот, а не този, предмет на

молбата-декларация от 20.11.2020 година или за индивидуализацията на имота. С молба от 20.12.21 година ищецът отново поискал молбата-декларация за процесния имот да бъде процедирана. Страните не спорят и за това, че след този момент във връзка с молбата-декларация не са извършвани действия нито от ищеца, нито от общинската администрация, като фактическото положение не е променено към датата на подаване на исковата молба, вкл. и към датата на приключване на устните състезания по делото.

От приетото по делото ЕР №3930 от 25.11.21 година на Университетска първа МБАЛ „Св. Йоан Кръстител“ ЕАД-С. се установява, че ищецът е с трайно намалена работоспособност в размер на 91,4 процента без чужда помощ, с водеща диагноза: лезия, излизаща извън границите на една и повече локации на пикочния мехур; общо заболяване: Карцином /Ca/ везице уринаре. Ст.пост Т. Стеноза АРІ дек 60 процента и АРІ син. 50 процента-нестаб.стенокардия. Двукол.корон.болест. Умерена към високост.митр.инсуф.АХ III степен. Дегенерация на макула и заден полюс на ДО.

Предвид диагнозата на жалбоподателя, за което е издадено ЕР на ТЕЛК, преценено във връзка с показанията на разпитания по делото свидетел И. Г. К. /син на ищеца/, съдът приема, че ищецът изживява притеснения от невъзможността да се развие процедурата по обстоятелствена проверка и опасението за продължителността на живота му. Влошеното здравословно състояние обаче не е заявено с исковата молба като неимуществена вреда, а още по-малко със свидетелски показания може да се установи пряка причинно-следствена връзка между здравословното състояние и твърдяното бездействие.

От правна страна:

Искът е допустим-налице са положителните, съотв. липсват отрицателните условия, свързани със съществуването и упражняването правото на иск. Искът е предявен от процесуално правоспособна и дееспособна страна и срещу процесуално правоспособна страна /чл.205, ал.1 АП/-общината е юридическо лице, съгл. чл.14 ЗМСМА. Дали е налице фактическо бездействие на кмета на [община], заявено като основание на предявения иск с исковата молба и уточняващата молба към нея и дали то е незаконосъобразно или не е въпрос по съществуването на спора, а не по допустимостта на иска.

Разгледан по същество искът е неоснователен.

Преди всичко съдът сочи, че във фактическия състав на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ се включват следните елементи: незаконосъобразен акт, отменен по съответния ред /освен ако се твърди, че е нищожен/; фактическо действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност; вреда и пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействия и настъпилите вредоносен резултат, като доказателствената тежест да проведе пълно и главно доказване е за ищеца /чл.154, ал.1 ГПК, вр.чл.144 АПК/.

Доказателствената тежест за установяването на предпоставиките за ангажиране отговорността на ответника е за ищеца.

При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл. 1 от ЗОДОВ.

По делото няма спор от фактическа страна между страните, че ищецът, чрез пълномощника си-адв. И. Ю., е подал на основание чл.587, ал.2 от ГПК и чл.79 от ЗС, чрез кмета [община] до нотариус молба-декларация, заведена с

вх.№Гр-2617/20.11.2020 година по описа на [община]. С нея е поискал да бъде удостоверено от общинската администрация дали имотът е общинска собственост, респ. да се удостовери на кое лице е деклариран и записан имота от Дирекция ПАМДТ в Община-И.. Във връзка с подадената молба, на два пъти на ищеца са давани указания-с писмо изх.№Гр-1566/09.09.1998 година и писмо с изх.№Гр-1566/12.07.2021 година, които не са изпълнени изцяло от ищеца, а кметът на [община] своя страна нито е постановил надлежно мотивиран изричен отказ, нито е извършил поисканото от него.

Заявеното основание на иска обаче не представлява фактическо бездействие по смисъла на чл.256 АПК, вр.чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а индивидуален административен акт-мълчалив отказ по чл.21, ал.3 АПК, по следните съображения:

С молбата-декларация е поискано от ответника извършването на административна услуга по смисъла на § 1, т. 2 , т.”а” от ДР на Закона за администрацията/изм. с § 19 ПЗР на АПК/. Съгласно § 8 от ПЗР на АПК правилата за издаване на индивидуални административни актове и тяхното обжалване по административен и съдебен ред се прилагат и при извършване на административни услуги, както и при обжалване на отказите/мълчаливи или изрични/ за извършването им, освен ако в специален закон не е предвидено друго. В този смисъл е и нормата на чл.21 ал.3 АПК. Съгласно чл.149, ал.2 АПК, мълчаливият отказ може да се оспори в едномесечен срок от изтичането на срока, в който административният орган е бил длъжен да се произнесе. При най-благоприятно за ищеца броене на срока за произнасяне на едноличния административен орган-кмета на [община], срокът за произнасяне е започнал да тече от 21.12.21 година /когато за последен път ищецът е поискал молбата-декларация да бъде процедурирана/ и е изтекъл на 20.01.2022 година /чл.57, ал.5 АПК/. В едномесечен срок от изтичането му /чл.149, ал.2 АПК/, в съотв. с установената непротиворечива практика /Решение № 7814 от 11.06.2010 г. на ВАС по адм. д. № 15471/2009 г., III о.; Решение № 14816 от 26.11.2012 г. на ВАС по адм. д. № 3943/2012 г., III о.; Решение № 11165 от 24.09.2014 г. на ВАС по адм. д. № 10783/2013 г., III о. Решение № 10724 от 9.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 14461/2017 г., III о. и др./, мълчаливият отказ е могъл да бъде оспорен съдебно. Едва след неговата съдебна отмяна, би се осъществил първият елемент на фактическия състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ-отменен като незаконосъобразен индивидуален административен акт. Пропускането на срока за оспорване на мълчаливия отказ по молбата-декларация не създава основание да се твърди фактическо бездействие по смисъла на чл.256 АПК и да се претендират вреди от неупражнени от ищеца права.

Дори и да се приеме, че заявеното бездействие е фактическо, а не правно /а не е така/, то същото не се явява незаконосъобразно. На ищеца са давани указания и във връзка с индивидуализацията на имота и във връзка с декларирания през 1998 година друг имот в подадената от него декларация по чл.14 ЗМДТ, като между страните е безспорно, че тези указания не са били изпълнени. Неоснователно е оплакването, че имотът не можел да бъде индивидуализиран, тъй като ищецът не можел да се снабди със скица от АГКК, поради липса на документ, който да го легитимира като собственик. Административният орган не може да индивидуализира имота вместо заявителя, още повече предвид разминаването в описанието на имота в подадената от ищеца декларация по чл.14 ЗМДТ през 1998 година и молбата-декларация от 20.11.2020 година. Предвид сочената пречка, ищецът е могъл да се обърне към нотариус за съдействие, вкл. и за снабдяване със скица за имота. Съгласно чл. 19 от

Закона за нотариусите и нотариалната дейност, нотариусът е този, който има право на свободен достъп в съдебните и административните служби и може да прави справки по дела и преписки, както и да иска копия, преписи и документи и да получава сведения и удостоверения с предимство. Съгласно чл. 22 от същия закон, ако му бъде възложено от страните, нотариусът може във връзка с нотариалните производства да изготвя и да проверява проекти за документи, да дава устни и писмени консултации, да посредничи за изясняване волята на страните, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, както и да бъде изпълнител на завещание или управител на имущество.

С оглед на изложеното, съдът обуславя извод, че не е осъществена първата предпоставка на предявения иск-незаконнообразно фактическо бездействие на кмета на [община], което обуславя отхвърлянето на предявения иск като неоснователен.

Въпреки изхода на делото, съдът намира за необходимо да посочи, че осъществяването на предпоставките за придобиване на имота по давностно владение е изцяло в компетентността на нотариуса, а не на кмета на [община] и няма пречка да бъде подадена нова молба-декларация. При ново непроизнасяне или мълчалив отказ същият може да бъде надлежно оспорен по съдебен ред.

Точно по същата причина-че се касае за въпрос изцяло от компетентността на нотариуса- между другото липсва и пряка причинно-следствена връзка между заявеното основание и твърдените вреди-не може да се приеме, че незаверяването на молбата-декларация е единствената причина за непризнаването на ищеца за собственик на основание давностно владение.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ, своевременно заявеното искане на ответника за присъждане разносиксе явява основателно. За защитата му, осъществена от юрисконсулт съдът определя минималното допустимо възнаграждение-100 лева.

Мотивиран така, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Г. И. К. с ЕГН [ЕГН], чрез пълномощника му-адв.И. Ю., иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ срещу [община] за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 10000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от бездействието на кмета на [община] да изпълни законите си задължения по процедиране на подадената от ищеца молба-декларация с вх.№Гр-2617/20.11.2020 година по описа на [община].

ОСЪЖДА Г. И. К. с ЕГН [ЕГН] да заплати на [община] сумата в размер на 100 /сто/ лева, разноси по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните. Решението да се съобщи на страните и СГП чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ:

